

ווריק דייוויס נמד עליון

בגיל 17 יש לננס תיקוות גבוהות

מי יוכל לשכוח את מילפצות היער המקסיי מות ביותר שנראו בשובר של הגדי? אותם גמרים שעירים, בעלי עיני הגולות העליות שקראו להם "איווקס"?

אף אחד לא. כך חשבו בדיוק אולפני איי-בי-סי, שהחליטו להחתיים את ג'ורג' לוקאס, אלוהי מלחמות הכוכבים וכל השדים המכוסחים והרר-נוטים האנושיים, על סדרת טלוויזיה מיוחדת בשם הרפתקאותיו של האיוואק. בסדרה יסופר כיצד עוזר איוואקגמד-עליון ללוק סקאייווקר, אביר-האבירים, להציל את הגאלאקסיה מפני אימפריית הרשע.

ומי חוזר להלך בתוך פרוותו של וויקט — זה שם האיווק הגיבור — לפירסום עולמי בשמי הנוצח של קליפורניה, אם לא נער בן 17 בשם ווריק דייוויס, שצמיחתו נעצרה עקב פגם גנטי, ושהגיע עד היום לגודל של מטר ועשרה סנטימטרים בלבד.

הקאריירה שלו החלה לא מומן, כשכתב, תושבת אנגליה, שמעה ברדיו כי בהוליווד מחפשים ננסים לתפקידי קולנוע מיוחדים. הסבתא, שזכרה כי נכדה רצה להיות שחקן וידעה כי זו הודמנות בלתי חוזרת, מיהרה לשלוח את ווריק לארצות-הברית שם הוא צלל לתוך פרוותו של איווק, במקום השחקן קני בייקר, שלקה בהרעלת-תיקבה. וכך מצא את עצמו ווריק מול הנסיכה לאה, ושינכע אותה עד כדי כך שתפקידו הוכפל בו במקום, והוא לא נותר סתם איווק אלמוני.

עתה, משימים את הסרטת ההרפתקה החדשה הנושאת את שמו, כשהמבקרים גמרו את ההלל

שחקן דייוויס חם נורא בתוך החליפה

על "שפת הגוף" המיוחדת שלו, הוא יכול להתל לונן על תנאי העבודה של הקטנים והקטנים: כשלפעמים מתארכות שעות-העבודה ואסור להעסיקו, בהיותו קטין, יותר ממיכסה מסויימת של שעות, הוא צופה ככאב רב איך מחליף אותו משהו אחר. או, למשל, על החום הנורא בתוך החליפה, העוטפת אותו עד צוואר בארבע שכבות ספוג מתחת לפרווה. או על מגפיי-הגומי, שבהם הוא נוטה להחליק על הריצפה.

ישראל

הושלם אך לא שולם

שתי פרודוקציות הסתיימו, אחת בפיצוץ והשנייה בנס

גם לפי תורתו של משה רבנו, שהוצאה לאור לפני המצאת הקולנוע, היתה הלנת שכר אחר

אזיקים לשוטר

על חבל מתוח (רביחן, תל-אביב, ארצות-הברית) - קלינט איסטוד ממשיך להתפתח. לפתוח את דמותו, להרחיבה ולהעמיקה. וכל זאת תוך שמירה על אותה המיסגרת המיסחרית של מותחן פעיל, שהביא לו את המוניטין ככוכב המצליח ביותר בהוליווד, כולל הממון, המתלווים למעמד זה.

הפעם הוא מגלם שוב קצין-מישטרה קשוח. אלא שלהבדיל מן הפעמים הקודמות, שבהן יצא לצוד מושעים שזהותם היתה ברורה היטב, נדמה כי בסרט הזה הוא רודף אחרי הצל של עצמו. הדמות שמגלם איסטוד, וס בלוק, הוא גבר שרעייתו זנחה אותו. שוטר במחלק המוסר החוטא לא מעם במישחקים סאדו-מוזכיסטיים עם מאהבות בשכר.

זאת, עד אשר פושטת בעיר ניו-אורלינס (שבה צולם הסרט) מגיפה של רציחות, שהאחראי להן הוא שוטר לשעבר, בעל נטיות זהות לחלוטין לאלה של בלוק, הבוחר קורבנות שהיה להן קשר לשוטר זמן קצר קודם לכן. המצוד הופך להיות מורט-עצבים ככל שהקורבנות קרובים יותר לבלוק עצמו. הסיום הוא אופייני לסרטי שוטרים וגנבים, והטעם המר שהסרט צריך להותיר בפה אכן נשאר. ההבדל בין השוטר והמושע הוא דק ביותר, ההבדל בין מותג ואסור הוא דק עוד יותר, ופיקפוקיו המוסריים של איסטוד, שבאו לידי ביטוי בכל הסרטים שעשה בעבר (גם כשלא ביים, אלא הפיק), מגיעים כאן לשלב מתקדם ביותר.

צורנית, לובש הסרט את דמות, הקולנוע האמל" המפורסם של הוליווד בשיאה. הסרט מצולם רובו ככולו בלילות, עשוי

אליסון וקלינט איסטוד - לשחק עם אבא

בסיגנון חסכני ועיל. אם חסר משהו, זה דווקא מיבנה נכון של תסריט, למרות שהבימאי, ריצ'ארד טאגל, הוא תסריטאי במקור, מי שכתב עבור איסטוד את הברחה מאלקטרוז. כאן הוא אינו מצליח ליצור סיפור מנובש די הצורך, ולהוביל אותו קדימה, תוך השיפה הדרגתית של פרטיו (הסוף נראה שרירותי למדי). או לפתח די הצורך את הדמויות שמסביב לאיסטוד. אבל המתעניינים באיסטוד עצמו ישמחו קודם כל לראותו משתף פעולה עם בתו בחיים, המגלמת את בתו בסרט, ולגלות אספקט חדש בדמותו הקולנועית, שבוודאי עוד תשתקף בהמשך הדרך.

משעמם בעיניים

הנבואה (תמוז, תל-אביב, ארצות-הברית) - סרט ניסיוני של אמר ריקאי בשם גודפרי רג'ו, שזכה להפצה מיסחרית בבתי-הקולנוע

בשל תמיכתו הנלהבת של פראנסיס פורד קופולה, שראה בו נבואה אפוקליפטית חשובה, ומשום כך העניק לו את כל המוניטין והסיוע שהוא יודע לתת.

אומנם, הסרט הפך להיות חביבים של בתי-הקולנוע בלתי-שיגרתיים, ומיועד בעיקר למי שנמנה עם חסידי מוסיקה חדישה (פסי-הקול נכתב על-ידי מיליס גלאס), או למי ששותף לדאגת ההרס האקולוגי של כדור-הארץ. הוא מורכב מתמונות, מרהיבות כשל עצמן, ומוסיקה, ההתפתחות היא הדרגתית, איטית מאוד, כמעט בלתי-מורגשת - הן בתמונה והן במוסיקה: מאייליה של הטבע במצבו הגולמי, כשיד אדם טרם נגע בו, ועד להרס המוחלט והסופי שהאדם עצמו מחולל בירושה היקרה שהופקדה בידיו.

צריך להיות במצב-רוח מיוחד במינו כדי לראות את הסרט הזה, להשלים עם העובדה שאין כאן עלילה, אין כאן דמויות, אך יש נסיון לפעול ישירות על החושים של הצופה ולהעביר לו בדרך זו חוויה ריגשית. אפשר, במידה מסויימת, לומר שאין זה סרט כלל, אלא סוג מסויים של אמנות קינטית בעלת השלכות פוליטיות. זאת בהנחה שמוכנים לקבל מאבקים והתארגנויות נוסח "הירוקים" בגרמניה.

אין צורך לומר שאותם הצופים המחפשים ערב של בידור וביילי - לא ימצאו אותו בסרט זה. אולם מי שמכיר את המוסיקה של גלאס, עם השינויים הדקים עד כדי כך שכמעט

משתזפים ברפש - העולם מזהם את עצמו

אין מרגישים בהם, ומוכן לקבל עיקרון אמנותי זה, ודאי ירגיש טוב גם בסרט הזה, מי שמתעצבן למישמע מוסיקה זו, מוטב שיזהר.

למען האמת, קשה מאוד להמליץ על הסרט הזה, משום שהתנובות לו הן אישיות מאוד. אין ספק שאת המסר עצמו אפשר היה להעביר בצורה חרבה יותר מתמוצת ועילה, אבל ישנם הטוענים שרק בקצב שיש בסרט הזה, ורק בהתפתחות המדודה הזאת, עד כדי דריכה במקום, עוברת החוויה כראוי, ובנקודה זו, צריך לומר, שעל טעם וריח אין סיכוי לקבוע דיעה חד-משמעית.

ולא לכוא כתביעות נוספות אפילו אם יתברר לפתע שבנות הוא שלאגר אדיר, ואפילו לא קיבלו השחקנים את השכר שהוטבט להם?

בעת כתיבת שורות אלה עדיין לא ברור איך וכיצד תסתיים השערוריה, אבל דבר אחר ברור בהחלט - ההסדר שיתקבל, באמצעות אמ"י, המטפל בכך בכפפות משי ובחזרה מוצרקה, עשוי להוות תקדים מסוכן. שכן, אין זו הפעם הראשונה שמפיק או בעל ממון פונה אל "מצפר-נו" של השחקן ואומר לו - מוטב שתקבל מה שאני מציע לך עכשיו, אחרת אין לרעת מתי תקבל מה, אם בכלל. לא פעם מוצאים עצמם שחקנים במצב מגוחך ומשפיל. רוגמה?

בעת הכנת הפיתוי האחרון של ישו, אותו נסיון נפל של פאראמונט להרים בישראל הפקה עתירת מיליונים (15), במוצהר. היום כבר עלה הסכום ל-27, ועוד טרם החלו הצילומים, כי טרם גוייס הסכום הדרוש) ניסו להציג את העניין לפני השחקנים כ"הפקה דלת אמצעים" והציעו להם, "חלק מן גשכר כעת ואחוזים ברווחים בעתיד"; אם יהיו ואם יהיה למישהו הסיכוי לברוק אם אכן יש רווחים. אפילו ישו היה צוחק להצעה זו מעל הצלב שלו.

עזבו בהפיקרם 20 אלף דולר כערכות לציור ולעזתק אחרי שאדינף המופתע מנטישת האיטלקים נאלץ להוציא צרמניעה נגדם משור פטת שלום, בעיצומה של שבת.

אלא שמכאן היתה השלכה של פרשה א' על פרשה ב' - כי כמה ימים לאחר מכן הסתיימה הסרטת בנות של אותה חברה ישראלית, שגם בה אמורים היו האיטלקים להשקיע כשליש. וכמוכן, שבצאתם לא השאירו את השליש הזה במתנה בחשבון הבנק של לוי-אדינוף. אפילו שבבנות השתתפה אשתו הישראלית של זאני הנ"ל - רליה להב.

מאז אומנם הושלם בנות, הושלם, אך לא שולם. כ-30 שחקנים שעברו בשתי ההפקות הנ"ל מתלבטים כבר כמה שבועות בעייה כואבת: האם לחכות עד שהשקל ייעלם לחלוטין במימי היסיתיתיון בדיון ודברים בין איטליה לישראל? האם לתבוע את המפיקים הישראליים לדיון על הלנת שכר ולכרות את הענף שעליו נאלצו לשבת?

האם לקבל את החלק בשכר שמציע להם בעל הסרט העכשווי, זקי מיורחי, שהשקיע בסרט אותם 150 אלף דולר שהאיטלקים לא השקיעו.